

Stačilo Jen Zavolat - Nadá Urbánková

Mně kdysi jednou v sobotu, když slunce pralo do plotu, se náhle začlo zdát, že rostu jak to dříví v lese a nikde nikdo nenajde se, kdo mněl by mě rád. Jen jeden student od vedle měl tváře jaksi pobledlé vždy když mně viděl jít však pořád stál jen jako němý a nikdy neřek smutno je mi, chtěl bych tě mít a stačilo jen zavolat, hej ty tam tak jsi troufni, oč ti kráčí, vždyť láska, jež se nekoná je vždycky buďto k smíchu nebo k pláči.

Na opožděné volání se bohužel už nikto neozývá
a pak už jenom lítost a krčma poslední ti zbývá.
I spolužačka Marie se ptala holka, co ti je, máš s něčím kříž
a mně jen zatím nešlo z hlavy proč mně aspoň nepozdraví, proč nejde blíž.
Pak podzim nased na koně a dny jak auta v koloně se líně vlekly dál
a mně už nikdo nevysvětlí proč, když se naše oči střetli, on mlčel dál
a stačilo jen zavolat, hej ty tam tak jsi troufni, oč ti kráčí,
vždyť láska, jež se nekoná je vždycky buďto k smíchu nebo k pláči.

Na opožděné volání se bohužel už nikto neozývá
a pak už jenom lítost a krčma poslední ti zbývá.

Pak přešli další neděle, ty jeho oči nesmělé vzal řeky proud,
naše známost dnes už pasé dřív skončila než začala se, s tím nelze hnout.
Hle příběh bez vší poentiky, já ji hledám nejen ty a nevím kde ji vzít,
je mi líto prázdných lodí, lásek jenž se nenarodí, ač mohly žít!